

De Laatste der Royals

3

De Vloek van Raluca Misbleuk

De Laatste der Royals
Deel 3:
De Vloek van Raluca Misbleuk

V.M.A. Schreurs

Auteur: V.M.A. Schreurs
Coverontwerp: V.M.A. Schreurs via Canva
Proeflezer: E. Lemmens

ISBN Paperback: 9789403702506
ISBN Ebook:

© V.M.A. Schreurs 2023

Uitgeven via Uitgeverij Royals van Gerlach
www.delaatstederroyals.nl
info@delaatstederroyals.nl

Uit deze uitgave mag geen enkel woord, karakter, naam, oord of ieder ander onderwerp dat iets te maken heeft met De Laatste der Royals verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur V.M.A. Schreurs. Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de schrijver V.M.A. Schreurs te wenden.

Na Ieder Einde
Is er een
Nieuw Begin.

Voorspelling gedaan door de Voorspelster Ardelean:

De Prinses die als laatste is geboren, maar daardoor niet minder
welkom,
Opgevoed door een ander volk, niet wetende wie zij werkelijk is,
Ontdekt de geheimste geheimen, diep verborgen door haar
familie,
Zij zal strijden voor gerechtigheid, samen met een vreemdeling uit
een wereld die wij niet kennen,
Het vervallen Gerlach zal weer opbloeien, nadat de Meester van
het bos voor altijd is verslagen.

*

Voorspelling gedaan door de Voorspelster Cassandra:

Hij die uit een andere wereld is gekomen,
En denkt dat onze wereld alleen bestaat in zijn dromen.
Kan spreken met diegene die zijn overleden,
Maar door deze vreemde kracht heeft hij in stilte geleden.
Ooit zal hij naar zijn eigen wereld terug moeten gaan,
Wat alleen kan plaatsvinden tijdens het verschijnen van de
bloedmaan.
De gevreesde dode zullen hem bij zijn overgang begeleiden,
En hem uit zijn droomwereld bevrijden.

*

Proloog

*

In het midden van een zanderig bospad verkeerde een gezette mannelijke Waterlander van middelbare leeftijd in grote haast. De schemering had ingezet en het werd vochtiger tussen de bomen van het grimmige bos van Geen Wederkeer. De Waterlander knoopte zijn blauwe reismantel tot bovenaan dicht, maar hield desondanks zijn snelle tred in gang. Ritselende geluiden in het struikgewas klonken met de minuut griezeliger en het gevoel dat de Waterlander overmeesterde was er een van doodsangst. Niemand durfde alleen het bos van Geen Wederkeer te betreden, helemaal niet meer sinds de meest wrede wezentjes die Gerlach ooit gekend heeft daar met honderdtallen huisde.

De Waterlander bleef bij een wegbewijzing staan en liep snel de kant op die de pijl met het Tranendal aanwees. Het stuk bos dat hij moest betreden zag er angstaanjagend uit en dat stond hem helemaal niet aan, maar echt veel keus had hij niet. Hij raapte al zijn moed bijeen en stapte met gehaaste passen het smalle bospad op. De Waterlander had het gevoel dat hij in de gaten werd gehouden waardoor hij continue over zijn schouder keek terwijl hij dieper het donkere bos inliep. Door de dichte begroeiing was het pad dat hij volgde niet meer te zien en het onvermijdelijke moment was aangebroken. Hij had zich verlopen en was hopeloos verdwaald.

Het struikgewas ritselde en de Waterlander bleef, tegen beter weten in, stil staan. Tussen de struiken zat een wezentje met een felgekleurde harige vacht dat duidelijk opviel tussen de groene bladeren. Het beestje maakte een zacht piepend geluid terwijl hij de Waterlander strak bleef aanstaren met twee ronde ogen. De Waterlander zette angstig een paar stappen achteruit, maar de hak van zijn zwemvliesvoet bleef haken in de uitstekende wortel van een boom. Hij viel achterover en stootte met zijn hoofd tegen de dikke stam. Het harige wezentje kwam uit de struiken tevoorschijn en stak zijn neus loze gezicht in de lucht, sperde zijn brede bek met vlijmscherpe tandjes open en stootte een hoog piepende lokroep uit. De Waterlander staarde angstig naar het wezentje dat nu al zijn aandacht op hem fixeerde. Het beestje kreeg gezelschap van nog drie van zijn soort en hun harige pels hadden allemaal een andere felle kleur. De kleur van de platte voeten onder hun bolle lijf vloekte bij die van hun vacht en de

wezentjes piepten en gromden terwijl ze hun prooi steeds verder insloten. De Waterlander kroop langzaam overeind zonder zijn ogen van de wezentjes af te wenden en drukte zijn rug tegen de boomstam aan. De wezentjes bleven buiten zijn reikwijdte om hem heen draaien en het leek erop of ze op een teken wachtte.

De struiken schoven opzij en een lange slungelige man stapte het bospad op. De grijze ogen in zijn wezelachtige gezicht straalde een soort kwaadaardigheid uit dat je maar zelden bij een mens ziet. Hij sloeg met de zoom van de paarse met wit bont afgezette mantel die over zijn smalle schouders gedrapeerd lag. Het gele pak dat tevoorschijn kwam was op verschillende plaatsen gescheurd en zat onder de moddervlekken. 'Help mij alstublieft?' vroeg de Waterlander op fluisterton terwijl hij smekend zijn zwemvlieshand naar de man uitstak, maar die verroerde zich niet. In plaats daarvan stootte hij een maniakale kakelende lach uit en de harige wezentjes begonnen wild op hun platte voeten op en neer te veren.

'Eet smakelijk!' riep de slungelige man vol voldoening en de wezentjes sprongen tegelijkertijd op hun prooi af. De Waterlander kreeg geen tijd om weg te komen toen de scherpe tanden in zijn lichaam verdwenen. De wezentjes reten grote stukken vlees van zijn boten en vraten binnen luttele seconden alle zachte delen op tot alleen zijn skelet over bleef. Zelfs zijn kleding werd niet verspild en de wezentjes stopten pas met het vreetfestijn toen er een stapel schoongelichte botten en schedel op het bospad lagen. De Woewoelies likte het bloed van elkaars vacht en keken daarna trouw als een hond naar hun meester. Ze hupten om hem heen en hij streek de wezentjes over hun kop terwijl zij luid begonnen te spinnen. Daarna klapte de slungelige man drie keer in zijn handen en de Woewoelies verdwenen een voor een tussen de struiken. Zidion Zwakhals klopte nog wat stof van zijn paarse mantel en stapte maniakaal lachend het struikgewas in waarna de bladeren nog wat ritselden, maar daarna werd het doodstil tussen de bomen van het bos van Geen Wederkeer.

*

In een hut, midden in een dorp dat lag verscholen in een kring van dichte kolkende mist, zat een oudere Waterlander vrouw op een houten gammele stoel voor een knapperend haardvuur. In haar schoot lag een borduurwerk en een licht gesnurk ontsnapte uit haar keel. Er werd hard op de deur geklopt en de Waterlander schrok knorrend wakker. Ze wreef met een zwemvlieshand in haar blauwe ogen en legde het borduursel op de grond. Op hetzelfde moment

dat zij overeind kwam vloog de voordeur met een knal open. De wind die naar binnen waaide speelde met haar blauwe haren die daardoor om haar hoofd danste. Het brandende haardvuur doofde en de hut werd door de duisternis opgeslokt.

Een kleine gestalte verscheen in de deuropening en de Waterlander sprong op de voordeur af, maar het onguere personage stak net op tijd zijn voet over de drempel en de deur stootte hard tegen zijn laars aan. Hij duwde de deur met veel kracht open en de Waterlander viel achterover op de grond. Ze kroop angstig achteruit terwijl het wezen naar binnen stapte en de deur achter zich dicht liet vallen. Hij liep langzaam op de angstig ineengedoken Waterlander af en pakte haar bij haar pols beet. Zij probeerde zich los te trekken, maar hij was sterker dan haar en trok haar over de grond naar het midden van de hut. De Waterlander stribbelde fel tegen en begon luidkeels te gillen terwijl haar belager haar op haar rug draaide en een vuistslag in haar gezicht gaf. Hij ging bovenop haar borst zitten en haar hart bonkte tegen haar ribben.

‘Ze zullen erachter komen dat jij het hebt gedaan,’ hijgde ze toen de Rijmelaar zijn dunne vingers haar keel omsloten. Hij had een blik van complete waanzin in zijn zwarte oogwit loze ogen terwijl hij met al zijn kracht haar strot begon dicht te knijpen. Uit zijn gele vingernagels druppelde inkt zonder dat de Rijmelaar het merkte. De ogen van de Waterlander pulde uit haar kassen en ze snakte meerdere keren naar adem. Ze kronkelde wild met haar benen, maar de Rijmelaar zat buiten haar raakveld waardoor zij haar belager niet van zich kreeg afgeschud. Ze staarde diep in de Rijmelaar zijn zwarte ogen en ze wist dat zijn lelijke gezicht het laatste zou zijn dat zij zou aanschouwen.

Een teken van een cirkel met een V door het midden verdween van haar borst zodra haar hart ophield met kloppen. Het leven in haar blauwe ogen sijpelde weg waarna een doorzichtige zilveren rook uit haar borstkas opsteeg. De rook bleef even in het midden van de kamer hangen en zweefde daarna door het raam naar buiten. De Rijmelaar sprong van het levenloze lichaam en sprintte achter de doorzichtige nevel aan. Hij haalde een kristallen flacon uit zijn broekzak en rende naar de zilveren rook die langzaam vooruit zweefde, maar nog voordat deze kon wegvliegen omsloot de Rijmelaar de mist met de fles en sloot de flessenhals met een kurk. Daarna verdween hij geruisloos als een schim tussen de struiken die achter de hut groeide en liet het ontzielde lichaam van Imogene open en bloot op de grond liggen.

*

In een wit kasteel bovenop een heuvel in het midden van een ommuurde stad lagen in een Koninklijk slaapvertrek een blond tienermeisje en een jongeman met donkere krullen rustig te slapen in een hemelbed. De bordeauxrode gordijnen waren half gesloten en de twee merkte niet dat de deur van de slaapkamer een klein stukje open gleed. Een vrouw met een hoog krullerig blond kapsel stak haar zwaar opgemaakte hoofd tussen de ontstaande spleet en controleerde of de twee nog steeds in een diepe slaap verkeerde. De vrouw stapte zonder geluid te maken de slaapkamer in en sloop op haar tenen naar het hemelbed. Het zilveren mes dat ze achter haar rug hield fonkelde toen ze door een lichtstraal stapte dat tussen de half openstaande gordijnen voor de hoge ramen naar binnen viel.

De jongeman draaide zich snurkend om en de vrouw bleef roerloos in het midden van het slaapvertrek staan. Ze wachtte net zolang totdat ze zeker wist dat geen van beide wakker was geworden en sloop daarna verder richting het hemelbed. Bij de rand van het bed keek ze met een gezicht vol rancune neer op de twee slapende tieners. De vrouw hief de zilveren dolk ver boven haar hoofd, maar voordat zij het lemmet in de borst van het tienermeisje kon steken fluisterde een lichaam loze hoge piepende stem iets onverstaanbaars in haar oor. Ze draaide zich zo snel om dat haar krullen langs de gordijnen van het hemelbed streken die daardoor ratelend een stukje opzij schoven. De vrouw hield gespannen haar adem in en hield zichzelf voor dat de stem een bijwerking van de spanning was geweest. Ze boog voorover over het tienermeisje, maar die sliep rustig verder en merkte niets van het naderende onheil.

De vrouw hield de zilveren dolk stevig vast en zocht met de punt naar de plek waar het tienermeisje haar hart zou zitten. De adrenaline die door haar aderen stroomde zorgde ervoor dat haar handen beefde en ze wist dat ze maar één kans zou krijgen, dus het moest meteen raak zijn. Ze hield het mes weer boven haar hoofd, maar op hetzelfde moment dat zij het wapen wou laten neerdalen klonk dezelfde lichaam loze stem weer in haar oor. Deze keer schreeuwde die oorverdovend hard en de woorden die de stem voorbracht waren duidelijk te herkennen. 'Waag het niet!' klonk het uit het niets en de vrouw liet geschrokken het mes op de dekens vallen. Ze draaide in het rond, maar zag niets in de kamer dat die stem voortgebracht kon hebben. Een schaduw die donkerder was dan de duisternis verplaatste zich razendsnel over het plafond en verdween ongezien in de hemel van het hemelbed.

De vrouw graaide het mes van de dekens en op datzelfde moment sloeg het tienermeisje haar ogen open. Ze staaarde de vrouw met glinsterende rode ogen aan en opende haar mond. De stem die uit haar keel opsteeg was niet die van haar en klonk zoals de lichaam loze stem die eerder bij de vrouw in het oor had geschreeuwd. 'Ik weet wat jij van plan bent.' De hoge piepende stem kwam naar buiten gerold zonder dat het tienermeisje met haar mond bewoog. De vrouw staaarde angstig in de griezelige ogen en het mes trilde onophoudelijk in haar bevende hand. 'Hiervoor zal jij boeten!' klonk het uit de keel van het tienermeisje waarna zij een paar keer rochelend adem haalde voordat haar ogen weer dicht vielen. Een schaduw scheerde over het tapijt en de vrouw zag uit haar ooghoeken hoe de schim over de muur naar een hoek van het plafond gleed. Ze draaide haar hoofd naar de desbetreffende plek waar nu een pulserende lichtgevende bol zweefde. De vrouw knipperde een paar keer met haar ogen en de lichtbol was verdwenen. Ze staaarde gebiologeerd naar het plafond en merkte niet dat de tiener jongen wakker was geworden. Hij ging op de rand van het hemelbed zitten en liet zijn voeten in een paar wollen pantoffels glijden. De vrouw hoorde de bewegingen en verstopte vlug de zilveren dolk in haar krullerige kapsel waarna ze net deed of ze zojuist de slaapkamer binnen kwam gelopen.

De tienerjongen rekte zich uit en smakte een paar keer voordat hij de vrouw in het oog kreeg. 'Wat doe jij hier zo vroeg?' vroeg hij brutaal terwijl hij geeuwde en de vrouw toverde haar meest vriendelijke glimlach tevoorschijn.

'Op deze mooie zonnige leek het mij wel gepast om jullie persoonlijk te komen wekken,' zei ze poeslief terwijl ze naar een venster liep en de half openstaande gordijnen verder open trok. Het ratelende geluid maakte ook het tienermeisje wakker en zij kwam met een gekreukeld gezicht overeind. Haar goudblonde haren waren een grote warboel en ze krapte zich ongeneerd aan haar boezem.

'Ik heb toch zo vreemd gedroomd,' gaapte ze slaperig waarna de jongeman haar een kus op haar wang gaf.

'Gelukkig zijn de meeste dromen bedrog.' Na deze woorden sprong hij uit bed en trok een bordeauxrode kamerjas over zijn lichtblauwe pyjama aan. Het tienermeisje geeuwde nogmaals uitgebreid en schudde met haar beeldige hoofd waardoor haar goudblonde haren in het rond zwiepte. De vrouw verliet heupwiegend de slaapkamer terwijl haar muiltjes tegen haar hielen klakte. Ze liet de twee tieners in alle rust wakker worden zonder dat die in de gaten hadden dat ze ternauwernood een laffe moordpoging hadden overleefd.

Hoofdstuk 1

*

De zon stond hoog aan een wolken loze strak blauwe hemel en brandde in al zijn hevigheid erop los. De grond van de akkers rondom een ommuurde stad waren kurkdroog en het stof speelde op in de zwakke wind die daaroverheen blies. Het gras van de meeste weilanden was bruin en verdort en de kleurkoeien die daar graasde hadden bijna niets meer te eten. Varkens die normaal gesproken in modderige poelen lagen te rollen hadden alleen nog maar de beschikking over droge aarde en ze knorde luid uit protest.

Een boer met donkere haren en lichtblauwe ogen verzamelde de weinige pennenvruchten en muilperen die onder de bomen van zijn boomgaard lagen. Hij veegde het zweet uit zijn knappe gezicht en zuchtte teleurgesteld bij het zien van de schamele oogst die hij had binnen gehaald. De bewoners van Taniumstad hadden gehoopt op een beter leven na de val van de Heerser, maar niets bleek minder waar. Hun stad was nog verder in verval geraakt en vele vakwerkhuzen waren zwaar verwaarloosd. Het onderscheid tussen arm en rijk was nog nooit zo groot geweest. Doordat er weinig werkgelegenheid werd geboden onder de bevolking werden deze verschillen met de dag groter. De bergtrollen hadden de goudmijnen wederom ingenomen en de aanwezige mijnwerkers met veel geweld van hun grondgebied verjaagd. De meeste van hun hadden de barre tocht door het bos van Geen Wederkeer niet overleefd en de weinige die dat wel lukte waren aan de barmhartigheid van de rijke bewoners overgeleverd. Dat was echter ver te zoeken en de meeste werden daardoor naar de bedelstaf veroordeeld. Het enige volk dat een beetje baat had bij de nieuwe ontwikkelingen waren de Dellen, want de rijke bewoners deden maar wat graag hun seksuele frustraties op hun botvieren. Zij streden met elkaar voor de beste klanten en dat eindigde vaak in een vuistgevecht dat veel bekijks trok, waardoor die steeds vaker voorkwamen. De Dellen die niet aan een drank of meergrasverslaving ten onder gingen waren het meeste in trek en zij konden hierdoor hun gages ruim verhogen. De overige van hun soort waren genoodzaakt om flink onder de normale prijs te gaan zitten. Sommige zaten zo diep in de put dat zij zelfs hun diensten voor bijna niets aanboden en zij werden dan ook gebruikt voor de verdorven fantasieën van de meest perverse klanten. Deze Dellen moesten hun klanten in smerige steegjes afwerken, want goud voor een fatsoenlijke kamer hadden zij meestal niet.

Op de markt heerste hetzelfde treurige beeld. De marktkooplieden hadden moeite om hun kramen met fatsoenlijke waren te vullen en de productprijzen rezen hierdoor de pan uit. De boeren van buiten de stadsmuren maakte veel misbruik van de schaarsheid van producten en de meeste boden alleen troep aan. Hun kramen werden veelal overgeslagen en de marktkooplieden die wel over bruikbare en verse waren beschikte vroegen daar absurd hoge prijzen voor. 'Zeven goudstukken voor dat kleine stuk buikspek is afzetterij!' schreeuwde een vrouw boos bij de kraam van een slager. Ze beende op hoge poten weg en duwde omstanders ruw aan de kant.

'Ik doe er een gratis glimlach bij,' riep de marktkoopman haar gekscherend na, waarna de vrouw zich omdraaide en haar middelvinger opstak. De slager trok zijn broek naar beneden en liet zijn blote kont zien terwijl hij een rij zwarte tanden bloot lachte. Stadsbewoners die de ruzie meekregen trokken arrogant hun neus op en liepen mompelend verder naar de volgende kraam waar groene mulperen met rode spikkels en gele pennenvruchten met paarse steeltjes uitgestald lagen.

In het rijke gedeelte van de stad was niets te zien van het verval en de herenhuizen die daar stonden werden goed onderhouden. Behalve een groot statig pand waarvan de voortuin totaal was verwilderd en het loslatende pleister meerdere scheuren vertoonde. Dit huis was eigendom van een Prinses uit de Koninklijke familie Royal, maar na haar dood werd het niet meer bewoond. Niemand had ooit de moeite genomen om enig onderhoud aan het vervallen gebouw te verrichten en het pand was een doorn in het oog van de burens van deze zeer welvarende straat. Vooral een iemand nam dit euvel zeer hoog op. Hij liep overdreven vaak langs de bouwval en staarde vol ergernis naar de gevel terwijl hij gefrustreerd met zijn tong klakte. 'Waarom breken wij dat krot niet zelf af?' opperde de man op een dag terwijl hij langsliep met zijn vrouw die geïrriteerd zuchtte voordat zij antwoord gaf.

'Dat heb ik al zo vaak gezegd, Frits. Omdat het van mijn tante is geweest en ik het niet zie zitten om ruzie te krijgen met de andere erfgenamen.'

Frits streek door zijn kastanje bruine golvende haren en stootte een hoge verontwaardigde lach uit. 'Bedoel jij soms die onervaren tiener die nu in het kasteel woont. Ik weet dat het de dochter van jouw broer is,' zei hij vlug toen hij de blik van zijn vrouw zag. 'Maar ik denk dat wij veel beter in staat zijn om dit land terug te brengen in zijn vergane glorie.' Hij veranderde van toon en Flora zette zich schrap voor wat komen ging. Haar man zou nu zeker weten weer over zijn perfecte plan gaan beginnen dat hij zou uitvoeren als zij op de troon zouden zitten. 'Als eerste zou ik ervoor zorgen dat ieder verwaarloosd pand in

onze stad word afgebroken,' begon hij met een vinger in de lucht gestoken terwijl de twee midden op straat bleven staan. Flora draaide met haar blauwe ogen van frustratie en schudde nietszeggend haar hoofd waardoor haar blonde krullen op en neer veerde. Frits had de reactie van Flora niet in de gaten en ging ongestoord verder met zijn betoog. 'Daarna zal ik iedereen die dakloos geworden is verbannen naar het bos. Zo blijven alleen nog maar de welvarende bewoners van Taniumstad over en wordt het leven binnen de stadsmuren automatisch een stuk prettiger. Geen criminaliteit meer. Geen lelijke uitgerangeerde Dellen meer en zeker geen bedelaars meer.'

Frits telde op zijn vingers af terwijl hij het rijtje afgang.

'En hoe dacht jij aan eten te komen? De meeste boeren zijn arm, maar zij zorgen wel voor de koopwaren op de markt,' wees ze hem terecht, maar Frits was niet van zijn standpunt af te brengen.

'De boeren wonen buiten de muren en daar mogen ze van mij blijven,' zei hij simpelweg. 'Zolang ze na de dagelijkse markt weer naar huis gaan en niet in de stad rondzwerven heb ik geen problemen met hun aanwezigheid.'

Flora schudde geïrriteerd haar hoofd waarna ze aanstalten maakte om verder te lopen. 'Je hebt het echt dik voor elkaar hè, wijsneus,' mopperde ze uit de hoogte. 'Maar helaas voor jou zitten wij niet op de troon en dat zal ook zeker niet gaan gebeuren nu er een Koninklijk Huwelijk in aantocht is. Gelukkig hebben wij een uitnodiging ontvangen en kan ik eindelijk kennis maken met mijn verloren nichtje. Het blijft tenslotte de jongste dochter van mijn broer.'

Frits draaide zo snel met zijn hoofd dat zijn nek ervan kraakte. 'Wanneer hebben wij die gekregen?' vroeg hij verbluft en Flora genoot van zijn ontsteltenis.

'Gisteren avond toen jij zo nodig bij jouw favoriete Del op bezoek moest. Ik snap gewoon niet wat hij jou kan geven wat ik niet kan. Enfin, de uitnodiging is gisteren bezorgd door een lakei uit het kasteel en voor zover ik weet heeft niemand van mijn vriendinnen er een gekregen.'

Frits kon zich niet inhouden en barste in luid lachen uit. 'De leden van dat trutten clubje van jou zijn niet van Koninklijk bloed, dus waarom zouden zij enige aanspraak hebben op een invitatie. Wat Angelus betreft, hij beschikt over een behoorlijk groot apparaat en een perfect rond appelkontje waar ik gewoon geen genoeg van kan krijgen. Niet dat hij in de buurt komt van jouw schoonheid,' slijmde hij nadat hij haar beledigde gezicht opmerkte en bij Flora verscheen een lichte blos op haar wangen.

'Dus jij bent echt niet bij mij voor mijn goud en titel?' vroeg ze onzeker en Frits hield haar wederom staande en kuste haar passioneel op haar lippen.

‘Zoals je weet heb ik die zelf ook,’ fluisterde hij toen zijn lippen los kwamen van de hare. ‘Alleen kom ik uit een ander Koninkrijk.’

Gearmd liepen zij verder en bleven voor een prachtig gebouw staan. De rode dakpannen glansde in de zon en de witte muren waren schoon en perfect glad. Een kronkelpad leidde naar de houten voordeur die tot in detail met gouden rozen was versierd. In de perfect onderhouden voortuin stonden vier rode rozenboompjes die vol zaten met geurende rode bloemen. Frits en Flora betraden het pand en bleven midden in de ruime hal met een bontgekleurde mozaïekvloer staan. Een brede marmeren trap met een flauwe bocht leidde naar boven en de rode loper die de trap bekleedde liep door op de vloer van de volgende verdieping. Aan het met fresco's beschilderde plafond schitterde een zilveren kroonluchter met vele armen dat zorgde voor de exclusieve uitstraling van extreme rijkdom.

Een dienstster kwam aangesnel en nam de donkergroene fluwelen jas aan die Frits over zijn schouder had geslagen. Ze hing die in een rijkversierde eikenhouten kast waarna de werkster de twee voorging naar een riant zitkamer die volstond met antieke meubels en snuisterijen. Frits plofte neer in een van de bordeauxrode fauteuils voor een marmeren schouw en knoopte zijn broek los. ‘Is er nog iets interessants gebeurd in onze afwezigheid?’ vroeg Flora aan de dienstster die een eerbiedige kniebuiging maakte voordat zij antwoord gaf.

‘Nee mevrouw, maar Klara Klatergoud was zonet nog hier en wilde u dringend spreken. Zij kan het niet verkroppen dat u wel een uitnodiging voor het huwelijk heeft ontvangen en zij schijnbaar niet.’

Frits bromde iets onverstaanbaars dat leek op uitvreter, maar Flora besteedde geen aandacht aan hem en verliet op hoge poten de zitkamer.

*

Aan de andere kant van het bos van Geen Wederkeer, lag aan de oevers van een meer een klein gehucht. Alle gebouwen uit het dorp waren opgetrokken uit klei en riet en volledig identiek aan elkaar. Rondom een marktplein in het midden van het dorp stond een kerk, een school en een paar gebouwen die dienst deden als winkels. De bewoners hadden allemaal blauwe haren en zwemvliezen aan hun handen en voeten. De blauwe kleding die ze droegen was bij iedereen hetzelfde en ze leefde van datgene wat ze in het meer vingen of aan de rand van het bos van Geen Wederkeer vonden. Sinds de val van de Heerser durfde bijna niemand uit hun gemeenschap meer naar Taniumstad af te reizen,

helemaal niet meer nadat meerdere Waterlanders ten prooi waren gevallen aan de Woespoelies. Tijdens verschillende zoektochten naar de vermiste Waterlanders werden alleen de kaalgevreten skeletten teruggevonden. Echter een Waterlander had na de val van Zidion heelhuids het Tranendal weten te bereiken, maar hij hield zijn mond stijf dicht over alles wat hij in Taniumstad had meegemaakt. Hoe vaak zijn dorpsgenoten hem ook dezelfde vragen stelde, hij liet geen woord los over zijn avontuur met Reva en de vreemdeling die op een zonnige dag in hun midden was verschenen.

Tarer zat vaak alleen aan de oever van het Vochtige Meer en staaarde dan glazig voor zich uit naar het golvende water. Er werd veel achter zijn rug om gekletst, maar meestal waren dit roddels die nergens op waren gebaseerd. Een meermin zwom stilletjes op de Waterlander af, maar Tarer had haar schaduw door het water zien klieven en voordat zij haar tanden in zijn Zwemvliesvoeten kon zetten, had hij deze terug getrokken. Het monster kwam uit het water omhoog en een gevorkte tong kwam uit haar bek tevoorschijn terwijl haar gele ogen uit haar slangenkop puilde. Haar slungelachtige groene lijf was van boven tot onder bedekt met schubben en bovenop haar kop groeide lange bruine haren. Tarer keek met een verveelde uitdrukking op zijn gezicht naar de meermin die wild siste en gromde. Hij gooide een steen haar kant op, maar die kwam nog niet eens in de buurt van het monster terecht. Tarer kroop overeind en slofte terneergeslagen richting het marktplein. In de verte doemde een stofwolk op en een koets getrokken door twee witte paarden kwam het Tranendal binnen gedenderd. Het rijtuig stopte in het midden van het dorp en de Waterlanders verzamelde zich in groepjes op de markt terwijl zij nieuwsgierig afwachtte wie er uit de koets kwam gestapt. Zodra Tarer het blinkende teken van de Royals op de zijkant van het Koninklijke rijtuig in het oog kreeg sloeg zijn hart een paar maal over. Zijn ademhaling versnelde en het zweet gutste uit zijn oksels. Hij bleef op een veilige afstand staan en hoopte dat diegene die hij miste tevoorschijn zou springen.

De deur van de koets vloog open en een gouden trap gleed naar buiten, maar in plaats van Florian verscheen het overdreven gepoederde hoofd van een lakei in een fluwelen koningsblauw livrekostuum. De lakei stapte op de eerste de beste Waterlander af en vroeg hem iets, maar Tarer kon van die afstand niet horen wat. De Waterlander keek even in het rond, wees daarna in de richting van Tarer en de ogen van zijn dorpsgenoten flitsten allemaal zijn kant op. Tarer wou omdraaien, maar zijn zwemvliesvoeten werkte niet mee waardoor hij over zijn voeten struikelde en pardoes op de grond belande. De lakei kwam voor Tarer zijn gevoel veel te snel dichterbij en hij kroop trillend van de zenuwen

overeind. Een gouden envelop glansde in de handen van de lakei terwijl die met een priemende blik naar Tarer bleef kijken. De lakei drukte zonder een woord te zeggen de envelop in Tarer zijn zwemvlieshanden waarna die zich zwierig omdraaide en met een snelle korte passen terug naar de koets liep. Hij besteed het gouden trapje en negeerde de Waterlanders die hem verbijsterd nastaarde. De deur van de koets sloeg met een klap dicht en de koetsier trok aan de teugels waarna de witte paarden hinnikend het Tranendal uit draafden.

Tarer staarde confuus naar de gouden envelop in zijn zwemvlieshanden en een traan welde op in zijn ooghoek. Hij wist wat tevoorschijn zou komen als hij de briefomslag open zou maken en het liefste scheurde hij de uitnodiging ter plekke in duizenden stukjes, maar een vreemd misplaatst gevoel van nieuwsgierigheid weerhield hem hier van. Tarer keek om zich heen en zag dat zijn dorpsgenoten hem nauwlettend in de gaten hielden. Hij zwaaide terughoudend en liep met grote passen naar het voormalige dorps huis aan de rand van het marktplein waar hij was blijven wonen na de dood van zijn opa, de voormalige dorpsoudste van het Tranendal. Tarer stapte zonder om te kijken naar binnen en gooide de deur dicht. Hij bleef in het midden van de primitieve keuken staan en staarde met een mengeling van boosheid en verdriet naar de envelop in zijn bibberende zwemvlieshanden. Hij scheurde de omslag open waarna een bordeauxrode dubbelgevouwen brief op de grond viel. Tarer raapte die op toen op hetzelfde moment zachtjes op zijn deur werd geklopt. Hij keek door zijn keukenraam naar buiten en zag op het stoepje een kleine dikkere Waterlandervrouw met blauwe golvende haren tot op haar schouders staan, maar puur uit protest opende hij de deur niet. In plaats daarvan liep hij naar de woonkamer en liet zich in een fauteuil met slijtageplekken vallen. Zijn oog viel op het teken van de Royals dat in bladgoud op de voorkant van de brief stond gedrukt en hij floot zachtjes bij het zien van deze overdadige tentoonstelling van rijkdom. Hij vouwde de brief open dat een met de hand geschreven invitatie was, maar hij herkende het handschrift niet. Tarer gooide zijn blauwe haren naar achteren en streek het papier glad alvorens hij de uitnodiging aandachtig doorlas.

Geachte genodigde,

Bij deze wordt u geïnviteerd op het Koninklijke huwelijk van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Esmee Royal met haar toekomstige echtgenoot Florianus Salvatore.

Dit heugelijke feit zal plaatsvinden op de dag na de derde volgende nieuwe maan en zal georganiseerd worden in de kathedraal in Taniumstad.

U wordt nadrukkelijk verzocht om bij deze feestelijke gebeurtenis aanwezig te zijn en het is ten zeerste aan te raden om tijdig een slaappleats in Taniumstad te reserveren.

Tijdens deze plechtige aangelegenheid zullen alleen genodigden toegelaten worden en het is daarom een vereiste dat u deze uitnodiging meeneemt als toegangsbewijs.

Gaarne zal ik u op deze feestelijke dag in de ochtend op de trap voor de kathedraal verwelkomen en tevens zal ik hierbij uw kleding op gepastheid keuren.

Met vreugdevolle groeten,

*Uw Ceremoniemeester,
Mejuffrouw Fifi Le Fleur*

Tarer staarde naar de woorden op het papier en meerdere tranen rolden over zijn wangen. Nu wist hij zeker dat de liefde van Florian niet meer was geweest dan een bevlieging. Hij veegde de tranen uit zijn gezicht en nam ter plekke een rigoureuus besluit. Als hij zijn kans niet zou grijpen, zou Florian voor altijd aan Esmee verbonden worden en was zijn liefde voor hem niets meer waard. Tarer kwam overeind en liep naar zijn slaapkamer waar hij een tas van blauwgeverfde jute uit een van de kasten haalde en daar al zijn meest dierbare bezittingen in propte.

*

Diep verscholen in het bos van Geen Wederkeer lag in een kring van dichte mist het Verdwaalde dorp waar de Haunters in een staat van oprechte verbijstering verkeerde. Nog nooit was in hun dorp iemand aan zijn of haar einde gekomen door toedoen van iemand anders. Daardoor wisten zij zich geen raad met de moord die in hun midden had plaats gevonden. Dat het de Voorspelster betrof was een nog grotere klap voor de Haunters en voor een van hun in het bijzonder. Themis had Imogene's ontzielde lichaam op de grond van haar hut gevonden. Hij had in totale paniek door het dorp gerend totdat hij een van zijn soortgenoten was tegen gekomen. Lapetus kon niet geloven wat Themis hem vertelde en hij rende achter hem aan naar het onderkomen van Imogene. De deur stond wagenwijd open en haar levenloze lichaam lag open en bloot in het zicht. Haar ogen staarde uitdrukingsloos naar het plafond en haar armen en benen lagen uitgespreid als een zeester. Lapetus onderzocht het lijk van Imogene en ontdekte een paar blauwe plekken in haar nek en op haar gezicht.